

hvis Ret til at faa Sygekassehjælp er ophørt paa Grund af, at han har modtaget saa og saa meget Hjælp, og som derefter har modtaget Fattighjælp ifølge Fattiglovens § 63, til atter at faa nydende Medlemsret i Sygekassen. Vi er imidlertid selvfølgelig villige til at forhandle i Udvalget for om muligt at finde en mere heldig Form for Affattelsen af Bestemmelsen i § 1.

Vedrørende § 2 i det foreliggende Lovforslag, hvorefter Personer, der udøver borgerlige eller kommunale Ombud, kommer ind under Ulykkesforsikringsloven, blev der allerede i Fjor fra mit Partis Side i Udvalget stillet et Ændringsforslag, som vi ogsaa i Aar vil kunne tiltræde, og som gaar ud paa, at Stat og Kommune yder de af dem beskæftigede Personer, derunder ogsaa saadanne, som udfører Arbejde i Kraft af et dem overdraget Ombud, Erstatning efter Lovens Regler. Det er i det væsentlige det samme som den Regel, der findes i Lovforslaget.

§ 3 udvider Forsikringspligten til at omfatte ogsaa den Tid, i hvilken Arbejderne begiver sig fra Arbejdspladsen til deres Bopæl eller fra denne til Arbejdspladsen. Mit Parti kan ikke erkende, at en saadan Udvidelse er ønskelig. Arbejdsgiveren kan ikke have Pligt til at have sine Arbejdere forsikret ud over den Tid, de er i hans Arbejde; og Arbejdsgiverne saavel som Forsikringsselskaberne vil have vanskeligt ved at kontrolere, om en Arbejder, der kommer til Skade, er gaet lige fra sin Arbejdsplads og hjem, henholdsvis lige hjemmefra til Arbejdspladsen. Hele dette Problem er vanskeligt. Der blev i Fjor nævnt et Eksempel, som jeg vil gentage. Naar en Arbejder en varm Sommerdag paa Vejen fra sin Arbejdsplads bliver tørstig og gaar ind og faar sig et Krus Øl og kommer til Skade paa Beværtningen, falder dette Tilfælde da ind under Loven eller ikke? Det er i hvert Fald ikke noget, Arbejdsgiveren har beordret Arbejderen til, og det bør være Arbejdsgiveren uvedkommende.

Man bør passe paa ikke at affatte sine Love saaledes, at deres Virkninger føles urimelige, og jeg vil mene, at der her er et Punkt, som der kan være noget urimeligt i. Vi fra Venstres Side vil gaa imod det. Jeg ved, at Arbejderforsikrings-Raadet har stillet sig uhyre liberalt med Hensyn til Afgørelsen af Forsikringssspørgsmaal ved Skader, der er indtruffet for Arbejdere, der befandt sig lige udenfor Arbejdsstedet, og har erklæret saadanne Skader som berettigende til Erstatning, naar der var Mulig-

hed derfor, og Raadet vil sikkert i Fremtiden stille sig lige saa liberalt. Jeg mener derfor, at det er overflødigt at medtage en Bestemmelse om saadanne Tilfælde i Loven. De Tilfælde, der bør falde ind under Forsikringen, vil kunne komme ind under den, naar Arbejderforsikrings-Raadet følger den Praksis, som det har fulgt i de sidste Aar.

§ 9 foreslaar bl. a., at Søfart og Fiskeri henføres under en enkelt Afdeling indenfor Arbejderforsikrings-Raadet. Naar man henser til, at Antallet af Kendelser, der er afsagt af Fiskeriafdelingen og af Søfartsafdelingen i 1922, er henholdsvis 87 og 184, altsaa et temmelig ringe Antal i Forhold til de Kendelser, der er afsagt indenfor Industri- og Landbrugsafdelingerne, nemlig i Industriafdelingen 1 806 og i Landbrugsafdelingen 1 715, vil man forstaa, at selv om Afdelingerne for Søfart og Fiskeri slaas sammen, vil Antallet af herhenhørende Sager blive betydeligt mindre end i nogen af de to andre nævnte Afdelinger. Det er vist rigtigt, at en saadan Sammenlægning vil gøre Administrationen billigere. Det er vist ogsaa rigtigt, at det er vanskeligt, naar en Afdeling har med saa faa Sager at gøre som disse smaa Afdelinger, at faa vedkommende Raadsafdelings Medlemmer sammenkaldt saa tidt som ønskeligt og faa Sagerne behandlet indenfor en rimelig Frist. Imidlertid er Fiskeriet ikke begejstret for denne Plan om Sammenlægning. Det er jo muligt, at vi i Udvalget kunde finde en Form, der var nok saa god som den, der er foreslaaet her. Jeg tilsiger i alt Fald mit Partis Støtte til at finde en Løsning, der kan tilfredsstille ogsaa Fiskerne.

I § 9 foreslaas endvidere, at hver af Arbejderforsikrings-Raadets Afdelinger skal bestaa af et Medlem mere, nemlig af 3 Medlemmer foruden Formanden. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Ikke „skal“, men „kan“). „Kan“, ja, det er rigtigt, hvad den højtærede Socialminister siger, der er ikke sagt, at der skal være, men at der kan være; jeg gaar imidlertid ud fra, at dette „kan“ i de fleste Tilfælde vil betyde noget nær det samme som „skal“. Jeg kunde tænke mig, at man muligvis derigennem kunde opnaa Lejlighed til at faa en Ikke-Jurist til Formand. Det er jo nok det, der er tænkt paa, men det var vel muligt at opnaa det ad anden Vej, f. Eks. ved ikke at forlange, at Formanden absolut skulde være Jurist, men ogsaa medtage Nationaløkonomer, som sikkert er kvalificerede til at være Formænd, og saa nøjes med de to Medlemmer.